IDUS FÖRLAG

LÄRARHANDLEDNING

Billie Lou och Lille Bo

på begravning

Författare: Sanna Larén
Illustratör: Anna Norin

Rekommenderas för ca 4-7 år

Lärarhandledningen är framtagen av Sanna Larén som sedan 2010 utformat och utfört Skapande skola-projekt för grundskolan.

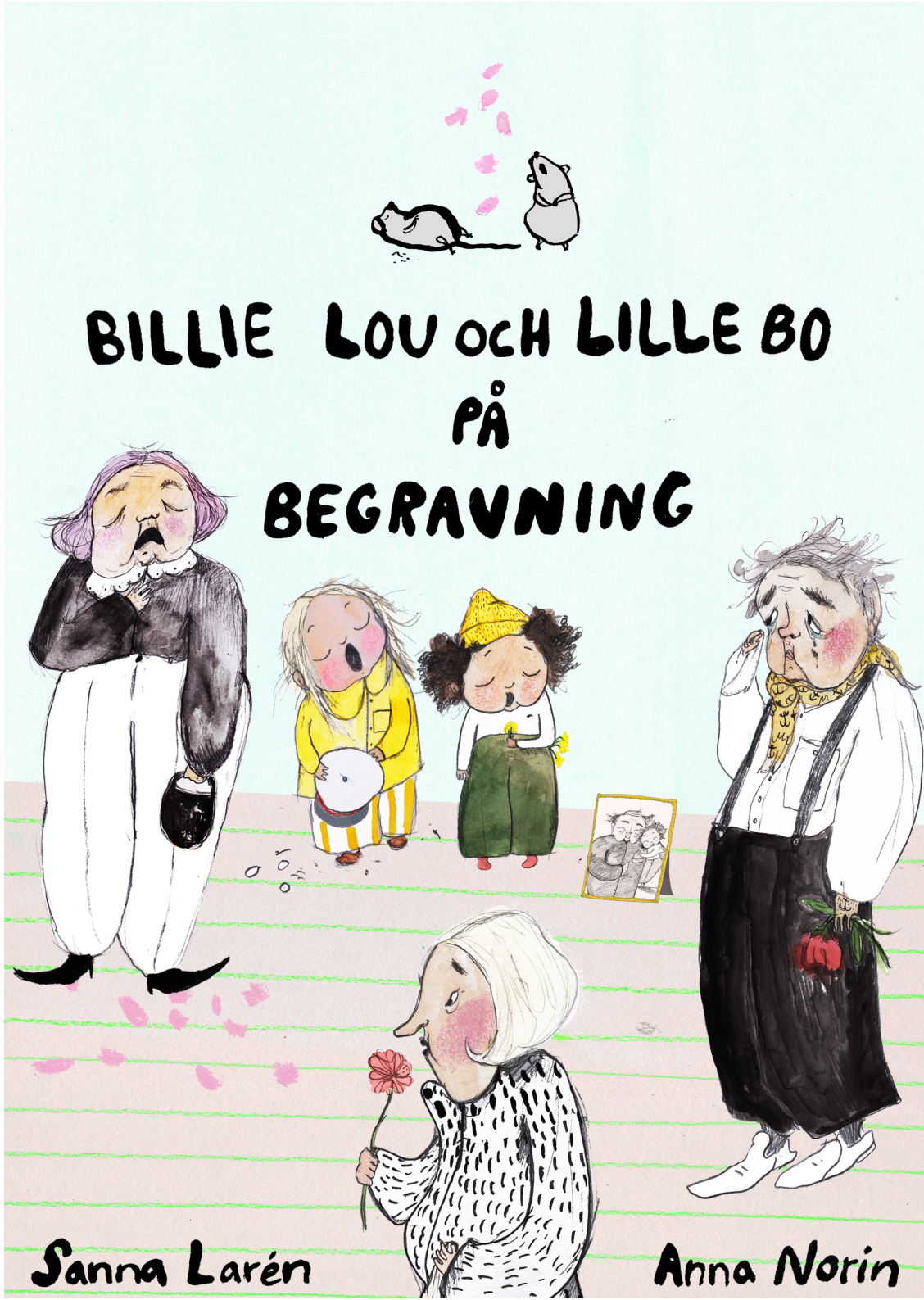

BOKSAMTAL

INNAN:

* Beskriv vad ni ser på fram- och baksidan.
* Vem har skrivit boken?
* Vem har illustrerat bilderna?
* Vad tror ni att boken handlar om?
* Vem är bokens huvudperson?

EFTER:

* Fanns det något med boken som ni tyckte extra mycket om?
* Fanns det något med boken som ni tyckte mindre om?
* Fanns det något som ni inte förstod?
* Tycker ni att man ska få ha på sig vad man vill på en begravning?
* Varför tror ni att Billie Lou också följer med till begravningen?
* Varför tror ni att Lille Bo har en näsduk i bröstfickan?
* Varför frågar Billie Lou om hon ska ta med sig en spade till kyrkan?
* Varför tror ni att Billie Lou och Lille Bo vill gå ut en stund under begravningen?
* Vad tror ni att de sjunger på begravningen?
* Har ni varit på en begravning någon gång? Och i så fall, hur var det?
* Varför får pappa en skattkarta av Billie Lou och Lille Bo?
* Varför ritar de en skattkarta till mössen?
* Vad hade ni gjort om ni hittat en död mus?

BILDERNA

TITTA PÅ BILDERNA OCH FUNDERA:

* Vad tror ni att Lille Bos farfar arbetade med när han levde?
* Vilka är tanterna och gubbarna i kyrkan?
* Vem är killen i klänningen och halsduken som sjunger och håller tal?
* Vem ser ut att vara mest ledsen, tycker ni?
* Kan man vara ledsen utan att det syns?
* Tror ni att det var någon som såg att Lille Bo råkade lägga musen istället för stenen på kistan?
* Hur gammal blev Lille Bos farfar och vad hette han?
* Vilka platser finns med på skattkartan?
* Vad gör Billie Lou och Lille Bo för att mössen ska hitta deras skattkarta?

ARBETA & DISKUTERA VIDARE

* Tag reda på hur begravningar ser ut i andra kulturer och religioner.

* Besök en kyrkogård.

* Vad kan man göra för att vara en bra kompis, om man känner någon som ska gå på en begravning?

* Fråga någon släkting eller någon annan du känner om de kan berätta om en begravning de varit på.

SKAPA

*Rita en skattkarta** över förskolan och be en klasskompis att försöka följa den från start till mål. Göm gärna något vid målplatsen för extra spänning.

***Skriv ett brev** till musens familj och förklara vad som hände efter att Lille Bo hittade den. Tänk dig att musens familj undrar vart musen tagit vägen.

***Rita en bild av farfars båt.** Genom bilderna får vi veta att Lille Bos farfar varit sjökapten. Hur tror du att hans båt såg ut?

***Skriv en dikt** om musen eller Lille Bos farfar. Det är inte ovanligt att man skriver en dikt om den som dött för att berätta hur mycket den betytt.

***Rita en gravsten till musen.** Gravstenar kanske inte måste se ut som de oftast gör. Hur tycker du att musens gravsten ska se ut?

Författarens ord.

Jag var runt åtta år första gången jag gick på en begravning. Det var en släkting på min pappas sida som gått bort, men ingen jag haft mycket kontakt med. Min storebror ville inte följa med, men när jag fick frågan tackade jag ja. Det lät spännande på något vis.

Jag minns att jag var både förväntansfull och orolig innan. Hur skulle det vara? Hur skulle det se ut? Vad skulle vi göra? Hur skulle man uppträda?

Väl på plats fylldes kyrkan av gamla tanter och farbröder i svartvita kläder som grät och snöt sig om vartannat. Och in emellan sjöngs det psalmer och prästen pratade. Det var ett så märkligt sceneri och en så ovanlig ljudbild. Jag hade aldrig upplevt något liknande tidigare.

Jag hade fått en egen pappersnäsduk av pappa. Det var fint. Han visste att jag inte skulle gråta, men näsduken visade att jag fick gråta precis som alla andra, om jag ville.

Begravningsupplevelsen kom att bli väldigt viktig för mig. Inte minst när min älskade farmor Gerd dog ett par år senare och det plötsligt blev allvar och sorg även för mig. Då kände jag mig redan lite förberedd och det gjorde mig stark.

Billie Lou och Lille Bo på begravning besvarar en del av de frågor som jag själv hade inför min första begravning, samtidigt som berättelsen är tänkt att avdramatisera begravningsceremonin med humor och lek. Jag upplever att det fortfarande lever kvar en allmän bild av hur saker

och ting ska gå till på en begravning, men en bild som tyvärr är föråldrad och begränsande för de sörjande.

På en begravning ska alla känslor och reaktioner vara okej, inte minst för barn. När Billie Lou upplever det obehagligt med tanten som snörvlar likt en hel förskola i februari är det ingen tvekan om att hon ska få lov att gå iväg en stund.

Även i vuxen ålder har jag oroat mig inför begravningar. Jag har varit orolig för att reagera som Billie Lou. Att jag måste gå ut ett tag för att det bli för jobbigt och kanske i och med det råka störa någon annans upplevelse av begravningen. När jag berättade om min oro för min mamma lugnade hon mig och sa att: ”det är ingen som dömer någon på en begravning för någonting. På en begravning finns inga förväntningar på någon och man får vara och göra precis som man vill.” De orden var nya för mig, men fastnade och blev till det budskap som jag vill att berättelsen förmedlar.

Jag hoppas boken kan öppna upp för samtal kring döden, sorg och begravningar, för jag tror det är viktigt och värdefullt att läsa, prata, leka, rita och sjunga om det som kan kännas jobbigt, farligt, ledsamt och obehagligt.

Varje gång en närstående till mig har dött dyker samma tanke upp: varför har jag inte fått lära mig sedan barnsben att döden är en naturlig del av livet?

Döden är inte enkel att hantera, men den blir inte direkt svårare att hantera för att man läser, pratar, leker, ritar och sjunger om den. Tvärtom!

Alla frågor och aktiviteter i denna lärarhandledning passar kanske inte för alla barn och barngrupper. Välj ut dem ni gillar bäst.

Sanna Larén

IDUS
FÖRLAG